

at det er i meget slettere Tilstand end det efter hans Formening burde være, synes deri at ligge et Beviis for, at den havde Tilfyn ikke hjælper noget (Hør H.). Om det skulde hjælpe noget, at faae en lille Bestillingsmand, som inden ganske faa Aar har slaet sig faa at sige sammen med Færgelaugget, tvivler jeg meget om; jeg er tværtimod overbevist om, at skal man faae et bedre Færgesæsen, faa bør man følge det Forslag, som er gjort af Forslagsstilleren, at bortvotere denne Gage og lade de 200 Rbd., som udredes dertil, tilflyde den i Aalborg og Sundby, eller, om man vil, den i Aalborg alene værende Postmester, og paa lægge ham at have Tilfyn med Færgelaugget. For Diebliffet er der truffet en meget god Foranstaltning, idet man lader en Søofficeer bereise Færgestæderne, for at see, om de ere i behørig Orden; han vil kunne udøve den Control med vedkommende Postmester, som behøves. Bliver det ikke muligt, paa den Maade at holde Færgelaugget til Opfyldelsen af sine Forpligtelser, vil det endnu mindre være muligt med denne Bestillingsmand, i hvem det snarere vil finde en Forsvarer end En, der paataler Ulemper. Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa, at ifald det er aldeles nødvendigt for Postvæsenet at antage en Mand til Opsyn, vil man blandt de affædigeede Toldbetjente, som nu ere paa Pension, saavel som mellem Invaliderne og andre Mænd, der ere paa Pension, kunne finde nok, der ville overtage det, og som for 200 Rbd. med Fornøielse ville udføre Forretningerne (Ja H.); der vil ikke være nogen Vanskelighed i faa Henseende.

Klausen: Det er om en anden Sag at jeg tillader mig at udbede mig Thingets Opmærksomhed for en ganske kort Bemærkning, nemlig med Hensyn til den under Nr. 5 af Udvalget foreslaaede Redfættelse med 400 Rbd. Naar jeg sammenholder, hvad der er anført i Finantsforslaget for et Tillæg til den ældste Committeredes Gage under Generaltolddirectoratet med, hvad der er anført i mod det af Udvalget, da stiller Sagen sig for mig saaledes, at, hvad Udvalget har gjort gjældende, er den ydre Stilling af det paagjældende Embede, medens der fra Finantsministerens Side gjøres gjældende Embedets virkelige Gjerning.

Udvalget anfører, deels at den vedkommende Embedsmand allerede har den højeste Gage, som er bestemt for Committerede, og deels at det endnu er uafgjort, hvorvidt Committerede i Fremtiden ville blive nødvendige, naar Generaltolddirectoratet maatte blive besat. Men, hvad der fra Finantsministerens Side gjøres gjældende og ogsaa idag er fremført af ham, er, at denne Embedsmand, omendstjondt han staaer som Committeret, dog i Virkeligheden fungerer som Departementschef, idet han umiddelbart under Ministeren forestaaer hele Toldfaget, der vistnok er et af de omfangsrigeste af alle. Jeg erkjender altsaa fuldkommen, at Udvalgets Bægning ved at gaae ind paa det foreslaaede Tillæg kan begrundes, naar man støtter sig til Navnet, hvormed Embedet er opført, og til det vællende Forhold, hvorunder det er stillet. Men Sagen er netop den, at der her er en Virkelighed, som ikke svarer til Navnet og ikke er afhængig af det vællende Forhold; der er Tale om et Embede, som giver samme Myndighed, fordrer samme Dygtighed og medfører samme Arbeide og samme Ansvar som en Departementschefspost. Det synes derfor, at den gamle gode Regel, at „Arbeideren er sin Løn værd“, ikke stær Fyldest, naar denne Embedsmand ikke ogsaa i Gage stilles lige med de yngste Departementschefer.

Ordføreren: Hvormeget Tiltalende der end er i den Synsmaade, der er gjort gjældende af den sidste ærede Taler, maa jeg dog tillade mig at fremhæve for det ærede Thing det Farlige i at gaae ind derpaa. Man kan nemlig ingenlunde gennemføre den Sætning, at fordi et Embedes Forretninger midlertidig ere overtagne af en anden Embedsmand, denne derfor skal nyde hele den Gage, der for dette Embede er ansat. Der er mangfoldige Embedsstillinger i Embedshierarkiet i det Hele, hvor en Mand i en lavere Stilling midlertidig kommer til at overtage en højere, men det har hidtil endnu aldrig været givet, at den lavere Embedsmand for et saadant Tilfælde skyld skulde nyde den samme Lønning, som den vedkommende højere Embedsmand havde, og det vilde blive et overordentlig kostbart Princip, dersom det skulde gennemføres. Dette Forhold har hidtil været betragtet saaledes, at